

Forslag

til

Lov om ændring af lov om udlændinges adgang til landet m. v.

(Ændringer med henblik på Danmarks tilslutning til De europæiske Fællesskaber).

Fremsat den 10. oktober 1972 af *justitsministeren*.

§ 1.

I lov om udlændinges adgang til landet m. v., jfr. lovbekendtgørelse nr. 20 af 7. februar 1961, som ændret ved lov nr. 183 af 20. maj 1963 og lov nr. 203 af 27. maj 1970 foretages følgende ændringer:

1. § 2 affattes således:

„§ 2. En udlænding, der vil indrejse til landet, kan afvises:

- 1) når han ikke opfylder de i henhold til § 1 fastsatte bestemmelser med hensyn til rejselegitimation og visering,
- 2) når det må antages, at han ikke har de til opholdet her i landet fornødne midler til sit underhold,
- 3) når det må antages, at han agter at tage arbejde, fast ophold eller ophold af længere, ubestemt varighed her i landet uden i forvejen at have indhentet den dertil fornødne tilladelse,
- 4) når det må antages, at han helt eller delvis vil ernære sig på ulovlig eller uhæderlig måde, eller hans indrejse på grund af misbrug af beruselsesmidler, herunder euforiserende stoffer, strider mod hensynet til den offentlige orden eller sundhed,
- 5) når det på grund af en tidligere idømt frihedsstraf eller af anden særlig grund må antages, at han vil indrejse hertil for at begå forbrydelser,
- 6) når hans indrejse på grund af begåede borgerlige forbrydelser af særlige grunde ikke er ønskelig,
- 7) når hans indrejse af hensyn til statens sikkerhed eller opretholdelse af ro og

orden eller som følge af deltagelse i foranstaltninger, der har en mod den danske stat eller dens institutioner rettet fjendtlig karakter, ikke er ønskelig,

- 8) når han tidligere er udvist og på ny forsøger at indrejse hertil uden at være i besiddelse af den fornødne tilladelse.

Stk. 2. En udlænding, der ikke er finsk, islandsk, norsk eller svensk statsborger, og som må antages at ville rejse videre til Finland, Island, Norge eller Sverige, kan ligeledes afvises:

- 1) når han ikke opfylder de i vedkommende land gældende bestemmelser med hensyn til rejselegitimation og visering,
- 2) når det må antages, at han ikke har de til sit underhold i det pågældende land og til sin hjemrejse fornødne midler,
- 3) når det må antages, at han agter at tage arbejde, fast ophold eller ophold af længere, ubestemt varighed i det pågældende land uden i forvejen at have indhentet den dertil fornødne tilladelse,
- 4) når det må antages, at han helt eller delvis vil ernære sig på ulovlig eller uhæderlig måde i det pågældende land,
- 5) når det på grund af en tidligere idømt frihedsstraf eller af anden særlig grund må antages, at han vil indrejse i det pågældende land for at begå forbrydelser,
- 6) når hans indrejse i det pågældende land på grund af begåede borgerlige forbrydelser af særlige grunde ikke er ønskelig.

Stk. 3. En udlænding, der ikke er finsk, islandsk, norsk eller svensk statsborger, og som er udvist af Finland, Island, Norge eller Sverige med forbud mod at vende tilbage til

Justitsmin. j. nr. L. A. 1971-37002-10.

20 Fremsatte lovforslag (undt. finans- og tillægsbev. lovforslag).

vedkommende land, bør endvidere afvises, når han ikke er i besiddelse af særlig tilladelse til at indrejse i Danmark og i det eller de af de nævnte lande, hvortil han tillige må antages at ville rejse.

Stk. 4. Afvisning af de grunde, der nævnes i stk. 1, nr. 3, og stk. 2 og 3, kan ikke ske over for personer, der er omfattet af De europæiske Fællesskabers regler om ophævelse af indrejse- og opholdsbegrænsninger i forbindelse med arbejdskraftens fri bevægelighed, etablering og udveksling af tjenesteydelser. Justitsministeren fastsætter de bestemmelser, der er nødvendige til gennemførelse af Fællesskabernes regler om afgrænsning af personkredsen.

Stk. 5. Justitsministeren kan fastsætte særlige regler vedrørende spørgsmålet om afvisning af blindpassagerer.“

2. §§ 4-7 affattes således:

„§ 4. En udlænding kan udvises i følgende tilfælde:

- 1) når han har skaffet sig adgang til landet efter indrejse uden om den danske, finske, islandske, norske eller svenske pas-kontrol,
- 2) når han tidligere er udvist og på ny er indrejst hertil uden at være i besiddelse af den fornødne tilladelse,
- 3) når afvisning kunne være sket af de i § 2, stk. 1, nr. 1 eller 4-7, nævnte grunde, og afvisningsgrunden fremdeles er til stede,
- 4) når han har forsømt at opfylde de i henhold til § 1 fastsatte bestemmelser med hensyn til rejselegitimation,
- 5) når han forsætligt eller trods politiets advarsel gentagne gange undlader at overholde reglerne om tilmelding til politiet,
- 6) når han overtræder forskrifterne om opholdstilladelse, arbejdstilladelse eller visering eller ikke overholder dertil knyttede betingelser eller har opnået sådanne tilladelser ved bevidst urigtige anbringender eller svigagtige fortæelser,
- 7) når han ikke er i besiddelse af fornødne midler til sit underhold og ikke har adgang til forsørgelse her i landet.

Stk. 2. En udlænding, der ikke er finsk, islandsk, norsk eller svensk statsborger, kan endvidere udvises i følgende tilfælde:

- 1) når afvisning kunne være sket af de grunde, der er nævnt i § 2, stk. 2, nr. 1 eller 3-6, og afvisningsgrunden fremdeles er til stede,
- 2) når han tidligere er udvist af Finland, Island, Norge eller Sverige med forbud mod tilbagevenden og er indrejst i Danmark uden at være i besiddelse af tilladelse til at indrejse i Danmark og i det eller de af de nævnte lande, hvortil han tillige må antages at ville rejse,
- 3) når han må antages at ville rejse til Finland, Island, Norge eller Sverige uden at have de fornødne midler til sit underhold i det eller de pågældende lande samt til sin hjemrejse, medmindre udvisning er udelukket af de i stk. 1, nr. 7, nævnte grunde.

Stk. 3. De i § 2, stk. 4, nævnte udlændinge kan dog ikke udvises i medfør af reglerne i stk. 1, nr. 4, samt stk. 2.“

„§ 5. I forbindelse med en beslutning efter § 4 om udvisning af en udlænding kan det tillige bestemmes, at der skal gives ham tilhold om ikke fremtidig at indfinde sig her i landet enten for et bestemt tidsrum eller for bestandig. Tilholdet gives til politiprotokollen med tilkendegivelse af strafansvaret ved overtrædelse af tilholdet.

Stk. 2. Sådant tilhold kan senere ophæves, når omstændighederne taler herfor.“

„§ 6. For så vidt der efter foranstående bestemmelser kræves tilladelse til indrejse eller udrejse eller til ophold her i landet, træffes afgørelse herom af den politimyndighed, der af justitsministeren er bemyndiget dertil. Der kan endvidere gives danske diplomatiske og konsulære repræsentationer i udlandet bemyndigelse til at meddele tilladelse til ind- og udrejse og til ophold her i landet.

Stk. 2. Beslutninger om afvisning og udvisning træffes af den politimyndighed, der af justitsministeren er bemyndiget dertil.

Stk. 3. Såfremt en udlænding påberåber sig, at han har måttet søge tilflugt her som politisk flygtning, og sandsynliggør rigtigheden heraf, må politiet dog ikke afvise ham, men skal snarest forelægge spørgsmålet for justitsministeren til afgørelse. En sådan udlænding kan kun udvises efter justitsministerens beslutning.“

„§ 7. En udlænding har ret til at forblive her i landet, indtil der foreligger afgørelse med hensyn til hans ansøgning om opholdstilladelse.

Stk. 2. Afslag på ansøgninger om opholdstilladelse og beslutninger om udvisning skal indeholde en frist for udrejse. Denne frist må bortset fra påtrængende tilfælde ikke være kortere end 15 dage, eller hvor opholdstilladelse tidligere har været meddelt, 1 måned. Afgørelsen skal endvidere indeholde meddelelse om reglen i stk. 3, 1. pkt.

Stk. 3. Hvis udlændingen inden 3 dage, efter at afgørelsen er meddelt ham, indbringer denne for justitsministeren eller anmoder politiet herom, har han dog ret til at forblive her i landet, indtil justitsministerens afgørelse foreligger. Såfremt politiets afgørelse opretholdes, skal der fastsættes en ny frist for hans udrejse efter reglerne i stk. 2.“

3. § 9, sidste pkt., affattes således:

„Afgørelse træffes af den politimyndig-

hed, der af justitsministeren er bemyndiget dertil.“

4. § 10 affattes således:

„§ 10. Ved aftale med fremmede regeringer eller ved bestemmelser fastsat af justitsministeren kan der ske lempelser i reglerne om opholdstilladelse og arbejdstilladelse i forhold til visse lande.“

5. I § 16, stk. 2, pkt. 6, ændres „§ 7“ til: „§ 5“.

§ 2.

„Loven træder i kraft 6 måneder efter Danmarks tilslutning til De europæiske Fællesskaber.“

§ 3.

„Loven gælder ikke for Færøerne, men kan ved kgl. anordning sættes i kraft for denne landsdel med de afvigelser, som de særlige færøske forhold tilsiger.“

Bemærkninger til lovforslaget.

Almindelige bemærkninger.

1. Forslaget blev fremsat for folketinget i folketingsåret 1971-72. Der henvises til folketingstidende, tillæg A sp. 3041, folketingets forhandlinger sp. 3542, 4805. Forslaget genfremsættes uændret.

Dansk tilslutning til De europæiske Fællesskaber vil nødvendiggøre en række ændringer i reglerne om udlændinges adgang til at indrejse og tage ophold og arbejde i Danmark. Foranstående forslag indeholder de ændringer, som må anses for påkrævede i loven om udlændinges adgang til landet m. v.

Herudover må der foretages ændringer i de administrative forskrifter, der er fastsat i tilslutning til udlændingeloven. De væsentligste af disse ændringer vil blive nævnt i det følgende.

De gældende fællesskabsretlige bestemmelser, der berører udlændingelovgivningen findes dels i Fællesmarkedstraktaten, dels i de i medfør heraf udstedte forordninger og direktiver. Der er heri fastsat regler om en i princippet fri adgang til indrejse og arbejde for personer, som agter at indrejse i et andet medlemsland for at tage lønarbejde, drive selvstændig erhvervsvirksomhed, eller yde eller modtage tjenesteydelser.

Fællesmarkedstraktatens art. 48-51 indeholder de principielle retningslinier med hensyn til arbejds-

kraftens frie bevægelighed, som nærmere reguleres ved rådforordning nr. 1612/68 af 15. oktober 1968 om arbejdskraftens frie bevægelighed inden for fællesskabet, rådsdirektiv nr. 68/360 af 15. oktober 1968 om afskaffelse af restriktioner for medlemsstaternes lønmodtagere og deres familiemedlemmer med hensyn til at flytte og tage ophold inden for fællesskabet, samt kommissionsforordning nr. 1251/70 af 29. juni 1970 om lønmodtageres ret til at blive boende på en medlemsstats område efter at have haft beskæftigelse der.

Bestemmelser om retten til fri erhvervsudøvelse findes i Fællesmarkedstraktatens art. 52-58, og om udvekslingen af tjenesteydelser gælder traktatens art. 59-66. For begge disse områder er der fastsat nærmere regler ved rådsdirektiv nr. 64/220 af 25. februar 1964 om ophævelse af rejse- og opholdsbegrænsninger for statsborgere i medlemsstaterne, der vil indrejse for at etablere sig eller udveksle tjenesteydelser. Direktivet har kun betydning for de erhverv, der ved andre direktiver er blevet liberaliseret i medfør af traktatens bestemmelser herom. De af Rådet den 25. oktober 1961 vedtagne „Almindelige Planer“, der indeholder tidsfrister for ophævelsen af begrænsninger for henholdsvis etablering og udveksling af tjenesteydelser, har ikke kunnet over-

holdes, men liberalisering er dog gennemført for så betydningsfulde områder som industri, håndværk, detail- og engros-handel.

Retten til indrejse og ophold kan begrænses af hensyn til den offentlige orden, sikkerhed og sundhed, jfr. traktatens art. 48, stk. 3, art. 56, stk. 1, og art. 66. Nærmere forskrifter herom er fastsat ved rådsdirektiv nr. 64/221 af 25. februar 1964.

2. Udlændingelovgivningen bygger på det princip, at udenlandske statsborgere ikke har noget retskrav på at opholde sig her i landet, men at opholdstilladelse normalt må søges i hvert enkelt tilfælde. En udlænding har heller ikke adgang til uden særlig tilladelse at udføre beskæftigelse af nogen art her i landet. Loven om udlændinge gør undtagelse fra kravet om opholdstilladelse for så vidt angår ophold af kortere varighed, jfr. § 3, og giver endvidere mulighed for at gennemføre lempelser i reglerne om opholds- og arbejdstilladelse ved aftaler med fremmede regeringer, jfr. § 10. I medfør af denne bestemmelse er der indgået overenskomst med de øvrige nordiske lande om et fælles arbejdsmarked (LTC nr. 33-34 af 29. juli 1954), som fritager disse landes statsborgere for kravet om opholds- og arbejdstilladelse. Selv for nordiske statsborgere er opholdsretten dog ikke ubetinget, idet udlændingelovens bestemmelser om afvisning og udvisning finder anvendelse.

3. Ved dansk indtræden i De europæiske Fællesskaber vil Danmark ikke kunne opretholde denne ordning over for udlændinge, der er berettigede efter fællesskabsreglerne. For så vidt angår retten til arbejde bestemmer forordning nr. 1612/68 om arbejdskraftens frie bevægelighed, at enhver statsborger i en medlemsstat har ret til at få adgang til og at udføre lønnet beskæftigelse i en anden medlemsstat. På tilsvarende måde vil der, i det omfang adgangen til erhvervsudøvelse og til at levere eller modtage tjenesteydelser er blevet liberaliseret, ikke kunne stilles krav om særlig tilladelse.

Fællesskabsreglerne er derimod i princippet ikke til hinder for, at der stilles krav om opholdstilladelse, men der vil ikke være mulighed for efter et frit skøn at nægte tilladelse, såfremt indrejsen er sket for at udføre beskæftigelse som lønmodtager, udøve selvstændig erhvervsvirksomhed, eller levere eller modtage tjenesteydelser. Personer, der indrejser i sådant øjemed, har ret til ophold i landet. Opholdstilladelse skal gives for 5 år ad gangen og uden videre fornyes. For personer, der leverer eller modtager tjenesteydelser, skal opholdstilladelse meddeles for en periode svarende til ydelsens varighed.

I visse tilfælde kan krav om opholdstilladelse dog ikke stilles. Dette gælder efter direktiv nr. 64/220,

personer, som vil levere eller modtage tjenesteydelser i en periode, der ikke overstiger 3 måneder, samt efter direktiv nr. 68/360 lønmodtagere, der har beskæftigelse af en påregnet varighed på 3 måneder eller derunder, lønmodtagere, der har beskæftigelse i en medlemsstat, men fast bopæl i en anden (grænsearbejdere) samt lønmodtagere, der er beskæftiget ved sæsonarbejde. En lønmodtager har endvidere ret til uden særlig tilladelse at opholde sig i indtil 3 måneder i et medlemsland for at søge beskæftigelse.

Ægtefæller og børn under 21 år har uanset statsborgerforhold ret til indrejse og ophold i tilslutning til hovedpersonen. Tilsvarende gælder beslægtede i op- eller nedstigende linie, som forsørges af vedkommende udlænding eller hans ægtefælle.

Som betingelse for adgang til landet kan stilles, at vedkommende udlænding er i besiddelse af gyldig rejselegitimation, enten i form af et nationalitetspas eller et identitetskort udstedt af myndighederne i hjemlandet. Medlemslandene er forpligtet til at anerkende identitetskort som tilstrækkelig rejselegitimation. Udstedelse af opholdstilladelse kan udover forevisning af rejselegitimationen ikke gøres betinget af andet end dokumentation for, at den pågældende i overensstemmelse med reglerne vil udføre beskæftigelse som lønmodtager, udøve selvstændig erhvervsvirksomhed, eller levere eller modtage tjenesteydelser. I de tilfælde, hvor der ikke kan stilles krav om opholdstilladelse, kan myndighederne forlange, at vedkommende udlænding anmelder sit ophold i landet. Bortset herfra kan der kun stilles krav om tilmelding til myndighederne, hvis samme meldepligt er foreskrevet for danske statsborgere.

Fravigelse af reglerne om indrejse og ophold kan som nævnt foretages, når dette er begrundet i hensyn til den offentlige orden, sikkerhed og sundhed. Efter direktiv nr. 64/221 kan sådanne forholdsregler udelukkende støttes på vedkommende udlændings egne personlige forhold, og de anførte hensyn kan ikke påberåbes af økonomiske grunde. Der er fastsat særlige regler om udlændingens adgang til at opholde sig i et medlemsland, indtil der er truffet endelig afgørelse om opholdstilladelse. Der er givet særlige regler vedrørende påklage af beslutningen.

4. Efter § 3, stk. 2, i udlændingeloven kan udlændinge, hvis indrejse ikke er betinget af særlig tilladelse (visum) opholde sig her i landet indtil 3 måneder fra indrejsedagen. Ved beregningen af fristen skal der tages hensyn til tidligere ophold her i landet eller i de øvrige nordiske lande inden for de sidste 6 måneder før den pågældendes seneste indrejse. I de tilfælde, hvor en statsborger i et fællesskabsland kan opholde sig i indtil 3 måneder i andre medlemslande uden særlig tilladelse, kan denne be-

regningsmåde ikke anvendes. Fristen er absolut, således at tidligere ophold her i landet vil være uden betydning for retten til nyt ophold i 3 måneder, medmindre den mellemliggende udrejse er sket i omgåelseshensigt. Bestemmelsen i lovens § 3 vil endvidere ikke kunne anvendes på grænse- og sæsonarbejdere, hvis ophold ikke kan betinges af tilladelse.

Heller ikke bestemmelsen i udlændingelovens § 9 om arbejdstilladelse vil kunne anvendes over for fællesmarkedsborgere.

Det vil dog ikke være påkrævet at foretage ændringer i de anførte lovbestemmelser, idet gennemførelsen af fællesskabets regler om opholds- og arbejdsret kan ske administrativt med hjemmel i lovens § 10 som affattet ved forslaget.

I det omfang Danmark bliver forpligtet til at indføre ændrede regler om udlændinges rejselegitimation og meldepligt under deres ophold i landet, vil dette ligeledes kunne ske administrativt. Hjemmelen her til findes i udlændingelovens § 1, stk. 1, og § 13, stk. 2.

5. Som nævnt omfatter lovforslaget kun de ændringer, som er påkrævede af hensyn til dansk medlemskab af EF, og kun i det omfang, tilpasningen til fællesskabets regler ikke kan gennemføres på anden måde. Det har af tidsmæssige grunde ikke været muligt at tage hensyn til de overvejelser med henblik på indførelse af større ensartethed i de nordiske udlændingelove, som den i 1966 nedsatte fællesnordiske udlændingekomite har fremsat. Komiteen har afgivet betænkning i 1970 (Nordisk Udredningsserie 16/70). På enkelte punkter går lovforslaget dog udover den angivne begrænsning. Således har man i visse tilfælde fundet det mest hensigtsmæssigt og rimeligt, at de forbedringer af udlændinges retsstilling, som det udvidede europæiske samarbejde forpligter til, ikke blot kommer en begrænset kreds til gode, men gennemføres med virkning for alle udlændinge uden hensyn til deres nationale tilhørsforhold. Dette sker i reglen tillige i overensstemmelse med de synspunkter, der er anført i den nordiske betænkning.

Gennemførelsen af fællesskabsreglerne får ikke alene indflydelse på de danske lovbestemmelser og administrative forskrifter, men medfører også, at der på enkelte punkter må ske ændring af den nordiske paskontroloverenskomst af 12. juli 1957. Der er optaget forhandlinger med de øvrige nordiske lande herom, og på et embedsmandsmøde i januar 1972 med deltagelse af repræsentanter for Danmark, Finland, Norge og Sverige er der opnået principiel enighed om en tillægsoverenskomst til paskontroloverenskomsten. Efter dette tillæg kan Danmark ved tilslutning til EF fravige paskontroloverenskomstens

regler om indrejse og ophold i det omfang, de gældende bestemmelser i EF nødvendiggør det. Som modstykke hertil påtager Danmark sig en udvidet pligt til fra de øvrige nordiske lande at tilbagetage udlændinge, som i kraft af EF-reglerne er indrejst via Danmark i det nordiske pasområde.

Bemærkninger til forslagens enkelte bestemmelser.

Til § 1, nr. 1.

1. Bestemmelserne om afvisning foreslås i hovedsagen opretholdt uændrede, idet det dog af hensyn til fællesskabsreglerne er nødvendigt at foretage visse begrænsninger i adgangen til afvisning. Om beføjelsen til at træffe bestemmelse om afvisning henvises til bemærkninger til § 1, nr. 2, ad § 6.

2. Om de enkelte afvisningsgrunde bemærkes:

Nr. 4 svarer til den gældende lovs nr. 4, men foreslås udvidet med en adgang til at afvise personer, hvis indrejse ikke er ønskelig af hensyn til den offentlige orden eller sundhed på grund af misbrug af beruselsesmidler.

Ændringen må ses på baggrund af, at den vide afvisningsadgang i den gældende lovs § 2, stk. 5, („når hans forhold i øvrigt måtte give anledning dertil“) foreslås ophævet, jfr. herom nedenfor under pkt. 4. Forslaget er i overensstemmelse med en henstilling i den nordiske betænkning.

Udtrykket „beruselsesmidler“ omfatter både alkoholiske drikke og euforiserende stoffer. Det er alene misbrug, der kan begrunde afvisning. Det kræves endvidere, at indrejsen skal være uønsket af hensyn til den offentlige orden eller sundhed. Der er hermed navnlig tænkt på tilfælde, hvor den pågældende kan udgøre en fare for andre, idet han ved sin livsførelse kan forlede til lignende misbrug, eller hvor han i øvrigt på grund af sin tilstand må befrygtes at kunne være til fare for andres sundhed, samt tilfælde, hvor en eventuel behandling på grund af den pågældendes ringe tilknytning til landet mest hensigtsmæssigt kan iværksættes i hjemlandet.

3. Nr. 5 svarer til det hidtidige nr. 5, men bestemmelsens udformning er ændret for at tilkendegive, at en tidligere straf ikke i sig selv bør være tilstrækkelig til at nægte en udlænding adgang til landet. Det afgørende vil være, om han må antages efter indrejsen at ville begå en strafbar handling. Antagelse om fremtidig kriminalitet vil ofte støttes på, at den pågældende tidligere har forset sig. Ved bedømmelsen heraf bør der kun lægges vægt på forhold af alvorligere karakter, der er fastslået ved dom og har medført frihedsstraf. Selv om udlændingen ikke er tidligere straffet, kan der dog efter omstændighederne være tilstrækkelige holdepunkter for, at han efter indrejsen vil gøre sig skyldig i strafbart for-

hold. Dette vil f. eks. kunne tænkes i tilfælde, hvor en udenlandsk statsborger er blevet separeret eller skilt fra en dansk ægtefælle, der har fået tillagt forældremyndigheden over ægteparrets fællesbørn, og hvor udlændingen må antages at ville indrejse for at bringe børnene ud af landet.

Ændringen er i første række begrundet i tilpasningen til fællesskabsreglerne, idet rådsdirektiv nr. 64/221 art. 3, stk. 2, bestemmer, at straffedomme ikke i sig selv kan begrunde begrænsninger i henseende til indrejse og ophold. Der synes imidlertid ikke tilstrækkelig anledning til at bevare en videre afvisningsadgang over for andre udlændinge.

Bestemmelsen i nr. 6 tager sigte på de særlige tilfælde, hvor der kan være behov for at afvise en udlænding, selv om der ikke er nogen fare for, at den pågældende vil begå forbrydelser efter indrejse. Der tænkes på tilfælde, hvor det ville virke stødende på den almindelige retsfølelse, om indrejse kunne ske. Dette vil navnlig kunne tænkes, hvor kriminaliteten har været rettet mod det danske samfund eller mod danske statsborgere. Afvisning kan i disse tilfælde begrundes ud fra hensynet til den offentlige orden og vil derfor uden at komme i strid med direktiv nr. 64/221 kunne ske også over for statsborgere i et fællesskabsland. Bestemmelsen svarer til den nugældende lovs § 2, nr. 6, men formuleringen er ændret for at fremhæve bestemmelsens karakter af undtagelsesregel. Om afvisning skal ske på grund af tidligere begået strafbar forhold, må som hovedregel bedømmes efter forslagens nr. 5.

4. Forslagets nr. 7 svarer til den nuværende bestemmelse i § 2, stk. 5, med den ændring, at sidste led „eller når hans forhold i øvrigt måtte give anledning dertil“ er udeladt. Denne ubestemt regel er uforenelig med fællesskabernes afvisningsgrunde (alene hensynet til den offentlige orden, sikkerhed og sundhed). Det forekommer ikke rimeligt at opretholde reglen over for andre udlændinge. Den nordiske udlændingekomite foreslår da også bestemmelsen ophævet. Efter udvidelsen af afvisningsgrunden efter forslagens nr. 4 vil ophævelsen i øvrigt ikke betyde nogen væsentlig ændring i gældende praksis, idet bestemmelsen kun sjældent anvendes, bortset fra tilfælde, som efter forslaget falder ind under nr. 4.

5. Bestemmelsen i § 2, stk. 2, foreslås opretholdt uændret, idet dog nr. 5 og 6 er formuleret på samme måde som nr. 5 og 6 i § 2, stk. 1.

6. Forslagets § 2, stk. 4, fastsætter begrænsninger i adgangen til at foretage afvisning af personer, der efter fællesskabsreglerne ikke vil kunne nægtes adgang til landet i samme omfang som andre udlændinge.

I første række drejer det sig om personer, der er statsborgere i et fællesskabsland, og som vil indrejse for a) at søge eller udføre beskæftigelse som lønmodtager eller gøre en erhvervet opholdsret gældende på grundlag af tidligere beskæftigelse som lønmodtager her i landet eller b) at uøve selvstændig erhvervsvirksomhed eller levere eller modtage tjenesteydelser i overensstemmelse med Fællesskabernes bestemmelser herom, jfr. ovenfor. Statsborgere fra et af de pågældende lande, hvis indrejse ikke sker i sådant øjemed, er følgelig ikke stillet anderledes end andre udlændinge.

Uden hensyn til statsborgerforhold kan endvidere de pågældende personers familiemedlemmer indrejse i tilslutning til hovedpersonen. Det er uden betydning, om familiemedlemmer i øvrigt er omfattet af de angivne indrejsegrunde. Fællesskabsreglerne er ikke til hinder for, at der stilles krav om visum, såfremt det pågældende familiemedlem ikke er statsborger i et af medlemslandene.

De gældende bestemmelser inden for fællesskabernes hjemler ikke herudover indrejseret for andre personer uden statsborgerret i et medlemsland. Imidlertid giver Rom-traktatens art. 59, stk. 2, mulighed for at udstrække reglerne om levering af tjenesteydelser til tredielandes statsborgere, der har etableret sig i et af medlemslandene. Der er dog ikke udfærdiget forskrifter herom. Endvidere kan der efter associeringsaftalerne med Grækenland og Tyrkiet på et senere tidspunkt blive tale om gradvis gennemførelse af arbejdskraftens frie bevægelighed mellem disse lande og Fællesskaberne.

Da det ikke synes hensigtsmæssigt i enkeltheder at foretage afgrænsningen af personkredsen i selve loven, bestemmer forslagens § 2, stk. 4, at justitsministeren fastsætter de nødvendige regler herom. Senere ændringer i afgrænsningen vil således kunne gennemføres administrativt.

Med hensyn til begrænsningen i afvisningsmulighederne bemærkes for så vidt angår forslagens § 2, stk. 1, nr. 3, at fællesmarkedsborgere dels er fritaget for at søge arbejdstilladelse, dels har et egentligt retskrav på at få udstedt opholdstilladelse, såfremt de er omfattet af reglerne om lønmodtagere, selvstændige erhvervsdrivende samt ydere og modtagere af tjenesteydelser. Såfremt den pågældende person derimod vil indrejse uden at være omfattet af de opregnede grunde, eller han dog ikke er i stand til at godtgøre dette, og hvor der derfor på sædvanlig måde kan stilles krav om opholdstilladelse, kan afvisning efter § 2, stk. 1, nr. 3, foretages, idet han i så fald ikke er omfattet af § 2, stk. 4.

Reglerne i den gældende lovs § 2, stk. 2 og 3, der er gennemført efter indgåelsen af den nordiske pas-

kontroloverenskomst af 12. juli 1957, er udtryk for, at Danmark varetager de øvrige nordiske landes indrejseinteresser. Sådanne afvisningsgrunde vil ikke kunne, anvendes over for udlændinge, der er omfattet af fællesskabernes indrejsegrunde. Retten til frie personbevægelser inden for fællesskaberne er et fundamentalt princip, som alene kan brydes, hvor indrejselandet kan påberåbe sig hensyn til sin egen offentlige orden, sikkerhed og sundhed.

De øvrige afvisningsgrunde kan derimod opretholdes uændret. Efter omstændighederne vil det dog kunne være nødvendigt at følge en mere tilbageholdende praksis end hidtil. Dette vil navnlig komme på tale for så vidt angår § 2, stk. 1, nr. 2. Direktiv nr. 64/221 bestemmer, at økonomiske grunde ikke falder ind under hensyn til den offentlige orden, sikkerhed og sundhed. Der vil således ikke kunne afkræves en fællesmarkedsborger, der vil indrejse for at etablere sig, dokumentation for, at han er i besiddelse af de fornødne økonomiske midler hertil, ligesom en lønmodtager, der indrejser for at søge arbejde, ikke kan afkræves dokumentation for, at han har rimelig mulighed for at opnå beskæftigelse. Direktivet kan dog ikke antages at være til hinder for, at der sker afvisning i klare tilfælde af subsistensløshed.

Til § 1, nr. 2.

ad § 4.

1. Udlændingelovens udvisningsgrunde foreslås stort set opretholdt uændret, idet man dog af systematiske grunde har omplaceret de enkelte bestemmelser. Om kompetencen til at bestemme udvisning henvises til bemærkningerne ad § 6.

2. Særlige begrænsninger i udvisningsadgangen er påkrævet af hensyn til fællesmarksreglerne. Forslagets § 4, stk. 3, indeholder følgende begrænsninger:

a. Lovforslagets § 4, stk. 1, nr. 4, der svarer til den gældende lovs § 5, stk. 1, nr. 2, kan ikke anvendes over for fællesskabernes statsborgere, idet bestemmelsen er uforenelig med direktiv nr. 64/221 art. 3, stk. 3. Direktivets bestemmelse vedrører dog kun det tilfælde, at rejselegitimationen mister sin gyldighed efter indreisen. Udvisning kan derimod foretages, såfremt rejselegitimationen allerede ved indreisen var ugyldig. Forslagets § 4, stk. 1, nr. 3, der også gælder fællesskabsborgere, er affattet i overensstemmelse hermed (henvisningen til § 2, stk. 1, nr. 1).

b. Udvisning af de i § 4, stk. 2, nævnte grunde må undlades, idet der ikke er tale om varetagelse af egne fremmedretlige interesser. Der henvises i det hele til det tidligere anførte vedrørende afvisning.

3. Efter § 6, stk. 1, nr. 3, i den gældende udlændingelov kan den, der i henhold til den sociale lov-

givning har adgang til forsørgelse, ikke udvises. Forslagets § 4, stk. 1, nr. 7, er affattet således, at udvisning heller ikke kan ske af den, der i henhold til fællesskabsreglerne har adgang til forsørgelse. Fællesskabernes bestemmelser om social forsørgelse forpligter navnlig medlemslandene til at ligestille fastboende lønmodtagere fra andre medlemslande med egne statsborgere.

Tilpasningen til fællesskabsreglerne nødvendiggør en indskrænkning i den hidtidige udvisningsadgang. Efter rådsdirektiv nr. 360/68 art. 7, stk. 1, kan en lønmodtager ikke fratages sin opholdstilladelse på grund af uforskyldt arbejdsløshed eller på grund af arbejdsudygtighed som følge af sygdom eller ulykke. Endvidere kan anføres den almindelige forskrift i direktiv nr. 64/221 art. 2, stk. 2, hvorefter indrejseretten ikke kan begrænses af økonomiske grunde. Ved rådsprotokol af 27. september 1968 er det dog bestemt, at en person, der er indrejst for at søge arbejde, kan udvises, såfremt han bliver subsistensløs, inden beskæftigelse er opnået.

Selvstændige erhvervsdrivende og ydere og modtagere af tjenesteydelser, der efter indreisen bliver subsistensløse, vil i reglen ikke have mulighed for at fortsætte virksomheden og er derfor ikke længere omfattet af indrejsegrunden.

Det er herefter ikke påkrævet at undtage fællesskabsborgere fra udvisningsgrunden i § 4, stk. 1, nr. 7, men bestemmelsen vil ikke få samme praktiske betydning som over for andre udlændinge på grund af fællesskabsreglerne om social forsørgelse. I de tilfælde, hvor bestemmelsen er anvendelig, må den begrænses til klare tilfælde af subsistensløshed.

4. De øvrige udvisningsgrunde må antages at kunne opretholdes i forhold til statsborgere i fællesskabslandene. Som ved afvisning kan det dog efter omstændighederne blive nødvendigt at følge en mere tilbageholdende praksis, ligesom enkelte af bestemmelserne ikke vil få større praktisk betydning. Herom bemærkes følgende:

a. Forslagets § 4, stk. 1, nr. 1, der svarer til den gældende lovs § 6, stk. 1, nr. 1, er ikke udtryk for varetagelse af tredielandes fremmedretlige interesser, idet paskontrol alene foretages ved de nordiske ydergrænser, og den vil derfor kunne opretholdes i forhold til statsborgere i fællesskabslandene.

b. Udvisning som følge af overtrædelser af reglerne om tilmelding til politiet i forslaget § 4, stk. 1, nr. 5, der svarer til den gældende lovs § 5, stk. 1, nr. 3, vil kun finde anvendelse i særlige tilfælde. Statsborgere i medlemslandene, der i overensstemmelse med fællesskabsreglerne har fået opholdstilladelse her i landet, vil som nævnt ikke kunne pålægges meldepligt i videre omfang end danske stats-

borgere. Ved kortvarige ophold, der ikke strækker sig ud over 3 måneder, kan der ikke kræves opholdstilladelse, men meldepligt til politiet kan foreskrives. Overholdelsen heraf vil dog allerede efter gældende praksis normalt ikke blive håndhævet ved udvisning.

c. Udvisningsgrunden i forslaget § 4, stk. 1, nr. 6, der svarer til den gældende lovs § 5, stk. 1, nr. 4, vil ikke i praksis finde større anvendelse over for statsborgere i fællesskabslandene. Dette hænger sammen med, at fællesskabsreglerne som nævnt hjemler et egentligt retskrav på opholdstilladelse, når en indrejsegrund foreligger. Overtrædelser af reglerne om opholdstilladelse kan i almindelighed ikke berettige til ophævelse af opholdsretten, men må imødegås på anden måde, f. eks. ved straf, jfr. lovens § 16. Da kravet om opholdstilladelse giver myndighederne mulighed for at kontrollere, at den pågældende udlænding er omfattet af Fællesskabernes indrejsegrunde, kan udvisning dog efter omstændighederne, navnlig hvor opholdstilladelse ikke tidligere har været meddelt, være berettiget i tilfælde af grovere overtrædelser af forskrifterne.

Udvisning kan endvidere være rimelig i tilfælde, hvor den pågældende har givet bevidst urigtige oplysninger eller gjort sig skyldig i svigagtige fortielser med hensyn til omstændigheder af betydning for bedømmelsen af hans ret til ophold her i landet.

Ad § 5.

Bestemmelsen svarer til den gældende lovs § 7.

Der er tale om redaktionelle ændringer, begrundet i henlæggelsen af udvisningsbeføjelsen til politiet. Tilhold efter § 5 gives fremtidig af politiet som udvisningsmyndighed, dog bortset fra det i forslaget § 6, stk. 3, nævnte tilfælde. Ophævelse af tilholdet efter § 5, stk. 2, skal ligeledes kunne foretages af politiet. Herudover vil et tilhold altid efter påklage kunne ophæves af justitsministeren.

Ad § 6.

1. Efter den gældende lovs § 4 tilkommer det justitsministeren eller den politimyndighed, han dertil bemyndiger, at træffe afgørelser om ind- eller udrejse samt om meddelelse af opholdstilladelse. Der kan endvidere gives danske diplomatiske eller konsulære repræsentationer i udlandet bemyndigelse til at meddele de pågældende tilladelser. I § 24 i justitsministeriets bekendtgørelse nr. 220 af 23. juni 1964 om udlændinges adgang til og ophold i landet er det fastsat, at opholds- og arbejdstilladelse samt forlængelse af visum meddeles af rigspolitichefen. Afvisning foretages af politiet efter lovens § 2, bort-

set fra de i stk. 5 nævnte tilfælde. Udvisning kan besluttes dels af justitsministeren, jfr. § 5, dels af politiet, jfr. § 6.

Efter lovforslaget skal afgørelser i henhold til loven i alle tilfælde træffes af den politimyndighed, der af justitsministeren er bemyndiget hertil, jfr. dog § 6, stk. 3. Reglerne herom foreslås samlet i en enkelt bestemmelse.

2. Baggrunden for denne ændring er følgende:

Art. 9 i direktiv nr. 64/221 stiller særlige krav til sagsbehandlingen i tilfælde, hvor der gives afslag på ansøgninger om opholdstilladelse eller træffes beslutning om udvisning. Såfremt der ikke gives den pågældende udlænding mulighed for at benytte retsmidler over for afgørelsen med opsættende virkning, skal den kompetente myndighed, inden den træffer sådan afgørelse, indhente en udtalelse fra et særligt nævnt. Udlændingen skal have adgang til foretræde for nævnet, og der skal gives ham mulighed for juridisk bistand.

I denne forbindelse kan det anføres, at rådgivende organer findes i Norge og Sverige (henholdsvis Statens Utlændingsråd og Utlänningsnämnden), og at den nordiske udlændingekomité har anbefalet, at sådanne organer oprettes i samtlige nordiske lande.

I Danmark findes imidlertid ikke noget udlændingegnævnt, der kan udøve den i art. 9 omhandlede særlige funktion som led i behandlingen af disse sager. Det synes ikke hensigtsmæssigt uden mere indgående overvejelser at oprette et sådant særligt organ, hvorfor justitsministeriet indtil videre må foretrække at indrette beføjelserne i henhold til udlændingeloven således, at der i alle tilfælde er mulighed for klage til højere administrativ myndighed, samt at klageindgivelse inden en kortere frist tillægges opsættende virkning, jfr. herom forslaget § 7, stk. 3.

En sådan ændring i kompetenceforholdet mellem justitsministeriet og politiet bør gennemføres med virkning for alle udlændinge, uanset om de er statsborgere i et fællesmarkedsland.

Fællesskabsreglerne er ikke anvendelige i de tilfælde, hvor en udlænding søger ophold her i landet under påberåbelse af, at han er politisk flygtning. Det synes bedst stemmende med de særlige forhold, der gør sig gældende i flygtningesager at bevare den hidtidige ordning, hvorefter justitsministeriet træffer afgørelse.

3. I øvrigt er der alene foretaget redaktionelle ændringer. Forslagets § 6, stk. 1, svarer til den gældende lovs § 4, medens § 6, stk. 3, er en sammenføring af bestemmelserne i § 2, stk. 4, og § 6, stk. 3.

Ad. § 7.

1. En udlænding har efter de gældende regler ikke krav på at forblive her i landet, indtil der er truffet beslutning om, hvorvidt opholdstilladelse kan meddeles ham. Der er følgelig intet til hinder for at udsende ham af landet, så snart 3-månedersfristen eller hans visum er udløbet, uanset om han herefter søger opholdstilladelse for et længere tidsrum. I praksis benytter man sig dog ikke heraf. Udlændingen får adgang til at forblive i landet, ikke alene i tidsrummet indtil politiet har truffet afgørelse om meddelelse af opholdstilladelse, men normalt også indtil en eventuel klage over et afslag er påkendt af justitsministeriet.

2. Rådsdirektiv nr. 64/221 art. 5, stk. 1, fordrer, at den, der ansøger om opholdstilladelse, midlertidigt skal kunne opholde sig i vedkommende land, indtil det er afgjort, om hans ansøgning kan imødekommes. Reglen er efter sin udformning ufravigelig.

3. I overensstemmelse hermed er det foreskrevet i lovforslagets § 7, stk. 1, at en udlænding har ret til at forblive her i landet, indtil det er afgjort, om der kan meddeles ham opholdstilladelse. Det synes ikke hensigtsmæssigt eller rimeligt i denne henseende at stille visse udlændige bedre end andre. Det foreslås derfor, at bestemmelsen skal gælde som almindelig regel.

Bestemmelsen i § 7, stk. 1, vedrører alene tidsrummet, indtil der er truffet afgørelse i 1. instans, d. v. s. normalt den af politiet truffede afgørelse. Det er uden betydning for reglens anvendelighed, om der søges om 1. gangs opholdstilladelse eller forlængelse af en tidligere meddelt tilladelse. Det er ligeledes uden betydning, om ansøgningen er rettidig indgivet eller ej. Såfremt dette ikke er tilfældet, vil der dog efter omstændighederne kunne blive tale om strafansvar, jfr. herved bestemmelsen i lovens § 17, stk. 3, ligesom gebyret for meddelelse af opholdstilladelse vil blive forhøjet i medfør af lovens § 15, stk. 1.

Ansøgning om opholds- og arbejdstilladelse skal i visse tilfælde indgives fra udlandet, jfr. nærmere § 22 i justitsministeriets bekendtgørelse nr. 220 af 23. juni 1964, som ændret ved justitsministeriets bekendtgørelse nr. 546 af 15. december 1966. Afgørelsen efter § 7, stk. 1, vil kunne have det indhold, at en udlænding, der i strid hermed har indgivet ansøgning under ophold her i landet, henvises til at søge den fornødne tilladelse fra udlandet. I denne forbindelse kan det nævnes, at en udlænding, der vil indrejse for at tage ophold eller arbejde uden at have den nødvendige tilladelse hertil, kan afvises, jfr. § 2, stk. 1, nr. 3.

4. Bestemmelsen i § 7, stk. 2, er udformet i overensstemmelse med art. 7 i direktivet. Også denne regel bør efter justitsministeriets opfattelse gælde alle udlændige. Den betegner ikke nogen væsentlig ændring i forhold til gældende praksis, idet en udlænding, hvem det pålægges at forlade landet, uden at egentlig udvisning har fundet sted, ofte vil få en kortere frist til udrejse, jfr. ligeledes bestemmelsen i den gældende lovs § 5, stk. 3. Denne bestemmelse vil ikke få selvstændig betydning overfor forslaget § 7, stk. 2, og er derfor foreslået udeladt.

Udrejsefristen fastsættes af den myndighed, der har givet afslaget eller truffet beslutningen om udvisning. I påtrængende tilfælde kan fristen forkortes. I tilfælde hvor udlændingen er hensat under bevogtning efter lovens § 8, vil der typisk være tale om et „påtrængende tilfælde“. Tilsikringen af en udrejsefrist vil under disse omstændigheder være meningsløs.

5. Ifølge direktivets art. 6 skal en ansøger have meddelelse om de hensyn af betydning for den offentlige orden, sikkerhed og sundhed, som er lagt til grund for en beslutning, der vedrører ham.

Efter justitsministeriets opfattelse bør der ikke optages nogen egentlig begrundelsesregel i loven på nuværende tidspunkt, idet spørgsmålet herom bør afvente afslutningen af de overvejelser, der for tiden foregår om begrundelse af forvaltningens afgørelser i almindelighed. Det er hensigten administrativt at træffe forholdsregler til gennemførelse af direktivets begrundelseskrav.

6. I forslaget § 7, stk. 3, er det foreskrevet, at indbringelse af et afslag på meddelelse af opholdstilladelse eller en beslutning om udvisning for justitsministeren inden 3 dage efter, at afgørelsen er meddelt den pågældende udlænding, har opsættende virkning. Denne bestemmelse, der betyder en ændring i forhold til gældende regler, har sin begrundelse i direktivets art. 9, som er nærmere omtalt ovenfor. Da der er tale om en bestemmelse, der har til formål at betrygge udlændinges retsstilling, indtil der er truffet endelig afgørelse om deres fortsatte ophold, bør den ikke begrænses til en særlig kreds af udlændinge.

Forslaget medfører ingen ændringer i den bestående, ikke tidsbegrænsede klageadgang til justitsministeriet som øverste administrative myndighed. Kun såfremt klagen skal have den virkning, at politiets afgørelse ikke kan iværksættes, skal den være indgivet inden 3 dage. Der er herved taget hensyn til det ønskelige i, at der hurtigst muligt kan opnås en afklaring af spørgsmålet om udlændingens forbliven i landet. På den anden side må den korte frist

gøre det påkrævet, at den pågældende gøres bekendt med klageadgangen samt virkningen af, at klage indgives inden fristens udløb, jfr. forslagets § 7, stk. 2, sidste pkt. Udlændinge behøver ikke klage direkte til justitsministeriet, men kan blot over for politiet begære afgørelsen indbragt for ministeriet.

Reglen om frist for udrejse efter § 7, stk. 2, finder anvendelse i forbindelse med justitsministeriets afgørelse i klagesagen, jfr. § 7, stk. 3, sidste pkt.

Til § 1, nr. 3.

Den ændrede formulering er en følge af ændringerne i kompetenceforholdet mellem justitsministeriet og politiet med hensyn til udlændinges ophold her i landet. Samme myndighed bør træffe afgørelse om meddelelse af opholds- og arbejdstilladelse.

Til § 1, nr. 4.

Efter den gældende lovs § 10 kan der ved aftale med fremmede regeringer ske lempelser i reglerne om opholds- og arbejdstilladelse. Denne bestemmelse kan ikke i alle tilfælde antages at give hjemmel til at fastsætte de gennemførelsesforskrifter, der er nødvendige af hensyn til Fællesskabernes regler herom. Lovens § 21 vil heller ikke være anvendelig, idet den alene vedrører almindelige lempelser i bestemmelserne.

Da det må anses for mest hensigtsmæssigt, at Fællesskabernes regler om opholds- og arbejdsret kan gennemføres administrativt, bemyndiger forsla-

gets § 10 justitsministeren til at fastsætte lempelser i forhold til visse lande.

Til § 2.

Danmark har ligesom Norge fået udsættelse i 6 måneder med gennemførelsen af de fællesskabsregler, der har nødvendiggjort de foreslåede ændringer af loven, jfr. akten vedrørende tiltrædelsesvilkårene og tilpasningerne af traktaterne art. 150 smh. med bilag X til akten. Det er derfor foreslået, at loven først træder i kraft 6 måneder efter Danmarks tilslutning til De europæiske Fællesskaber.

Til § 3.

Traktaten vedrørende Danmarks tiltrædelse af EØF og Euratom og afgørelsen vedrørende Danmarks tiltrædelse af EKSF finder ikke anvendelse for Færøerne, jfr. art. 25-27 i akten vedrørende tiltrædelsesvilkårene og tilpasningerne af traktaterne. Man har derfor ikke ment, at loven bør sættes i kraft for Færøerne. De ovenfor nævnte regler i akten bestemmer imidlertid, at regeringen ved en erklæring afgivet senest den 31. december 1975, kan meddele, at traktaten og afgørelsen skal finde anvendelse for Færøerne. Man har taget dette forhold i betragtning ved i bestemmelsen at åbne mulighed for, at loven ved kgl. anordning kan sættes i kraft for Færøerne med de afvigelser, som de særlige færøske forhold tilsiger.

Lovforslaget sammenholdt med gældende formulering.

Gældende formulering.

§ 2. Politiet bør afvise en udlænding, der vil indrejse til landet:

- 1) når han ikke opfylder de i henhold til § 1 fastsatte bestemmelser med hensyn til rejselegitimation og visering,
- 2) når det må antages, at han ikke har de til opholdet her i landet fornødne midler til sit underhold,
- 3) når det må antages, at han agter at tage arbejde, fast ophold eller ophold af længere, ubestemt varighed her i landet uden i forvejen at have indhentet den dertil fornødne tilladelse,
- 4) når det må antages, at han helt eller delvis vil ernære sig på ulovlig eller uhæderlig måde,
- 5) når han er politiet bekendt som erhvervs- eller vanemæssig forbryder eller efter det foreliggende må antages at ville indrejse for at begå forbrydelser,
- 6) når hans indrejse på grund af begåede borgerlige forbrydelser ikke er ønskelig,
- 7) når han tidligere er udvist og på ny forsøger at indrejse hertil uden at være i besiddelse af den fornødne tilladelse.

Stk. 2. Politiet bør ligeledes afvise en udlænding, der ikke er finsk, islandsk, norsk eller svensk statsborger, og som må antages at ville rejse videre til Finland, Island, Norge eller Sverige:

- 1) når han ikke opfylder de i vedkommende land gældende bestemmelser med hensyn til rejselegitimation og visering,

Forslaget.

1. § 2 affattes således:

„§ 2. En udlænding, der vil indrejse til landet, kan afvises:

- 1) når han ikke opfylder de i henhold til § 1 fastsatte bestemmelser med hensyn til rejselegitimation og visering,
- 2) når det må antages, at han ikke har de til opholdet her i landet fornødne midler til sit underhold,
- 3) når det må antages, at han agter at tage arbejde, fast ophold eller ophold af længere, ubestemt varighed her i landet uden i forvejen at have indhentet den dertil fornødne tilladelse,
- 4) når det må antages, at han helt eller delvis vil ernære sig på ulovlig eller uhæderlig måde, eller hans indrejse på grund af misbrug af beruselsesmidler, herunder euforiserende stoffer, strider mod hensynet til den offentlige orden eller sundhed,
- 5) når det på grund af en tidligere idømt frihedsstraf eller af anden særlig grund må antages, at han vil indrejse hertil for at begå forbrydelser,
- 6) når hans indrejse på grund af begåede borgerlige forbrydelser af særlige grunde ikke er ønskelig,
- 7) når hans indrejse af hensyn til statens sikkerhed eller opretholdelse af ro og orden eller som følge af deltagelse i foranstaltninger, der har en mod den danske stat eller dens institutioner rettet fjendtlig krakter, ikke er ønskelig,
- 8) når han tidligere er udvist og på ny forsøger at indrejse hertil uden at være i besiddelse af den fornødne tilladelse.

Stk. 2. En udlænding, der ikke er finsk, islandsk, norsk eller svensk statsborger, og som må antages at ville rejse videre til Finland, Island, Norge eller Sverige, kan ligeledes afvises:

- 1) når han ikke opfylder de i vedkommende land gældende bestemmelser med hensyn til rejselegitimation og visering,

*Gældende formulering.**Forslaget.*

- 2) når det må antages, at han ikke har de til sit underhold i det pågældende land og til sin hjemrejse fornødne midler,
- 3) når det må antages, at han agter at tage arbejde, fast ophold eller ophold af længere ubestemt varighed i det pågældende land uden i forvejen at have indhentet den dertil fornødne tilladelse,
- 4) når det må antages, at han helt eller delvis vil ernære sig på ulovlig eller uhæderlig måde i det pågældende land,
- 5) når han efter det foreliggende må antages at ville indrejse for at begå forbrydelser i det pågældende land,
- 6) når hans indrejse i det pågældende land på grund af begåede borgerlige forbrydelser ikke er ønskelig.

Stk. 3. Politiet bør endvidere afvise en udlænding, der ikke er finsk, islandsk, norsk eller svensk statsborger, og som er udvist af Finland, Island, Norge eller Sverige med forbud mod at vende tilbage til vedkommende land, når han ikke er i besiddelse af særlig tilladelse til at indrejse i Danmark og i det eller de af de nævnte lande hvortil han tillige må antages at ville rejse.

Stk. 4. Såfremt en udlænding påberåber sig, at han har måttet søge tilflugt her som politisk flygtning, og sandsynliggør rigtigheden heraf, må politiet dog ikke afvise ham, men skal snarest forelægge spørgsmålet for justitsministeren til afgørelse.

Stk. 5. Efter justitsministerens beslutning kan en udlænding afvises, når det skønnes, at hans indrejse af hensyn til statens sikkerhed eller opretholdelse af ro og orden eller som følge af deltagelse i foranstaltninger, der har en mod den danske stat eller dens institutioner rettet fjendtlig karakter, ikke er ønskelig, eller når hans forhold i øvrigt måtte give anledning dertil. Såfremt politiet skønner, at en udlændings indrejse til landet bør nægtes af de nævnte grunde, skal spørgsmålet om den pågældendes afvisning snarest forelægges justitsministeren til afgørelse.

Stk. 6. Justitsministeren kan fastsætte særlige regler vedrørende spørgsmålet om afvisning af blindpassagerer.

- 2) når det må antages, at han ikke har de til sit underhold i det pågældende land og til sin hjemrejse fornødne midler,
- 3) når det må antages, at han agter at tage arbejde, fast ophold eller ophold af længere ubestemt varighed i det pågældende land uden i forvejen at have indhentet den dertil fornødne tilladelse,
- 4) når det må antages, at han helt eller delvis vil ernære sig på ulovlig eller uhæderlig måde i det pågældende land,
- 5) når det på grund af en tidligere idømt frihedsstraf eller af anden særlig grund må antages, at han vil indrejse i det pågældende land for at begå forbrydelser,
- 6) når hans indrejse i det pågældende land på grund af begåede borgerlige forbrydelser af særlige grunde ikke er ønskelig.

Stk. 3. En udlænding, der ikke er finsk, islandsk, norsk eller svensk statsborger, og som er udvist af Finland, Island, Norge eller Sverige med forbud mod at vende tilbage til vedkommende land, bør endvidere afvises, når han ikke er i besiddelse af særlig tilladelse til at indrejse i Danmark og i det eller de af de nævnte lande, hvortil han tillige må antages at ville rejse.

Stk. 4. Afvisning af de grunde, der nævnes i stk. 1, nr. 3 og stk. 2 og 3, kan ikke ske over for personer, der er omfattet af De europæiske Fællesskabers regler om ophævelse af indrejse- og opholdsbegrænsninger i forbindelse med arbejdskraftens fri bevægelighed, etablering og udveksling af tjenesteydelser. Justitsministeren fastsætter de bestemmelser, der er nødvendige til gennemførelsen af Fællesskabernes regler om afgrænsning af personkredsen.

Stk. 5. Justitsministeren kan fastsætte særlige regler vedrørende spørgsmålet om afvisning af blindpassagerer.

Gældende formulering.

§ 5. En udlænding kan af justitsministeren udvises i følgende tilfælde:

- 1) når afvisning kunne være sket af de i § 2, stk. 1, pkt. 4-6, nævnte grunde, og afvisningsgrunden fremdeles er tilstede.
- 2) når han har forsømt at opfylde de i henhold til § 1 fastsatte bestemmelser med hensyn til rejselegitimation,
- 3) når han forsætligt eller trods politiets advarsel gentagne gange undlader at overholde reglerne om tilmelding til politiet,
- 4) når han overtræder forskrifterne om opholdstilladelse, arbejdstilladelse eller visering eller ikke overholder dertil knyttede betingelser eller har opnået sådanne tilladelser ved bevidst urigtige anbringender eller svigagtige fortielser,
- 5) når hans fortsatte forbliven her i landet af hensyn til statens sikkerhed eller opretholdelse af ro og orden eller som følge af deltagelse i foranstaltninger, der har en mod den danske stat eller dens institutioner rettet fjendtlig karakter, er uønskelig, eller når hans forhold i øvrigt måtte give anledning dertil.

Stk. 2. En udlænding kan endvidere af justitsministeren udvises, når afvisning kunne være sket af de i § 2, stk. 2, punkt 1, 3, 4, 5 eller 6, nævnte grunde og afvisningsgrunden fremdeles er til stede.

Stk. 3. I de tilfælde, hvor en udlænding i medfør af bestemmelserne i stk. 1 og 2 vil kunne udvises, kan justitsministeren, når dette efter omstændighederne findes tilstrækkeligt, meddele ham pålæg om at udrejse inden en af justitsministeren fastsat frist, således at politiet om fornødent drager omsorg for, at udrejse finder sted.

§ 6. En udlænding kan af politiet udvises i følgende tilfælde:

- 1) når han har skaffet sig adgang til landet efter indrejse uden om den danske, finske, islandske, norske eller svenske pas-kontrol,

Forslaget.

2. §§ 4-7 affattes således:

„**§ 4.** En udlænding kan udvises i følgende tilfælde:

- 1) når han har skaffet sig adgang til landet efter indrejse uden om den danske, finske, islandske, norske eller svenske pas-kontrol,
- 2) når han tidligere er udvist og på ny er indrejst hertil uden at være i besiddelse af den fornødne tilladelse,
- 3) når afvisning kunne være sket af de i § 2, stk. 1, nr. 1 eller 4-7 nævnte grunde, og afvisningsgrunden fremdeles er til stede,
- 4) når han har forsømt at opfylde de i henhold til § 1 fastsatte bestemmelser med hensyn til rejselegitimation,
- 5) når han forsætligt eller trods politiets advarsel gentagne gange undlader at overholde reglerne om tilmelding til politiet,
- 6) når han overtræder forskrifterne om opholdstilladelse, arbejdstilladelse eller visering eller ikke overholder dertil knyttede betingelser eller har opnået sådanne tilladelser ved bevidst urigtige anbringender eller svigagtige fortielser,
- 7) når han ikke er i besiddelse af fornødne midler til sit underhold og ikke har adgang til forsørgelse her i landet.

Stk. 2. En udlænding, der ikke er finsk, islandsk, norsk eller svensk statsborger, kan endvidere udvises i følgende tilfælde:

- 1) når afvisning kunne være sket af de grunde, der er nævnt i § 2, stk. 2, nr. 1 eller 3-6, og afvisningsgrunden fremdeles er til stede,

Gældende formulering.

- 2) når han tidligere er udvist og påny er indrejst hertil uden at være i besiddelse af den fornødne tilladelse,
- 3) når han ikke er i besiddelse af fornødne midler til sit underhold og ikke efter den sociale lovgivning eller bestemmelse i henhold til denne lovgivning har adgang til forsørgelse her i landet.

Stk. 2. En udlænding, der ikke er finsk, islandsk, norsk eller svensk statsborger, kan af politiet endvidere udvises i følgende tilfælde:

- 1) når han tidligere er udvist af Finland, Island, Norge eller Sverige med forbud mod tilbagevenden og er indrejst i Danmark uden at være i besiddelse af tilladelse til at indrejse i Danmark og i det eller de af de nævnte lande, hvortil han tillige må antages at ville rejse,
- 2) når han må antages at ville rejse til Finland, Island, Norge eller Sverige uden at have de fornødne midler til sit underhold i det eller de pågældende lande samt til sin hjemrejse, medmindre udvisning er udelukket af de i stk. 1, punkt 3, nævnte grunde.

Stk. 3. I de i § 2, stk. 4, omhandlede tilfælde kan politiet dog ikke udvise den pågældende, men skal snarest forelægge justitsministeren spørgsmålet til afgørelse.

§ 7. I forbindelse med en i medfør af bestemmelserne i §§ 5 og 6 truffet beslutning om udvisning af en udlænding kan det tillige bestemmes, at der skal gives ham tilhold om ikke fremtidig at indfinde sig her i landet enten for et bestemt tidsrum eller for bestandig. Tilholdet gives til politiprotokollen med tilkendegivelse af strafansvaret ved overtrædelse af tilholdet.

Stk. 2. Sådant tilhold kan senere ophæves af justitsministeren, når omstændighederne taler derfor.

Forslaget.

- 2) når han tidligere er udvist af Finland, Island, Norge eller Sverige med forbud mod tilbagevenden og er indrejst i Danmark uden at være i besiddelse af tilladelse til at indrejse i Danmark og i det eller de af de nævnte lande, hvortil han tillige må antages at ville rejse,
- 3) når han må antages at ville rejse til Finland, Island, Norge eller Sverige uden at have de fornødne midler til sit underhold i det eller de pågældende lande samt til sin hjemrejse, medmindre udvisning er udelukket af de i stk. 1, nr. 7, nævnte grunde.

Stk. 3. De i § 2, stk. 4, nævnte udlændinge kan dog ikke udvises i medfør af reglerne i stk. 1, nr. 4, samt stk. 2.“

„§ 5. I forbindelse med en beslutning efter § 4 om udvisning af en udlænding kan det tillige bestemmes, at der skal gives ham tilhold om ikke fremtidig at indfinde sig her i landet enten for et bestemt tidsrum eller for bestandig. Tilholdet gives til politiprotokollen med tilkendegivelse af strafansvaret ved overtrædelse af tilholdet.

Stk. 2. Sådant tilhold kan senere ophæves, når omstændighederne taler herfor.“

Gældende formulering.

§ 4. For så vidt der efter foranstående bestemmelser kræves tilladelse til indrejse eller udrejse eller til ophold her i landet, træffes afgørelse herom af justitsministeren eller af den politimyndighed, han dertil bemyndiger. Der kan endvidere gives danske diplomatiske og konsulære repræsentationer i udlandet bemyndigelse til at meddele tilladelse til ind- og udrejse og til ophold her i landet.

(Om kompetencen til afvisning og udvisning se § 2, § 5 og § 6 ovenfor.)

(Se § 2, stk. 4, og § 6, stk. 3, ovenfor.)

§ 9. En udlænding må ikke uden særlig tilladelse tage arbejde, stilling eller beskæftigelse her i landet, hvadenten det sker med eller uden vederlag. Til tilladelsen kan knyttes betingelser, herunder om, at den pågældende skal indmelde sig i sygeforsikring og arbejdsløshedskasse. Ej heller må han uden

Forslaget.

„§ 6. For så vidt der efter foranstående bestemmelser kræves tilladelse til indrejse eller udrejse eller til ophold her i landet, træffes afgørelse herom af den politimyndighed, der af justitsministeren er bemyndiget dertil. Der kan endvidere gives danske diplomatiske og konsulære repræsentationer i udlandet bemyndigelse til at meddele tilladelse til ind- og udrejse og til ophold her i landet.

Stk. 2. Beslutninger om afvisning og udvisning træffes af den politimyndighed, der af justitsministeren er bemyndiget dertil.

Stk. 3. Såfremt en udlænding påberåber sig, at han har måttet søge tilflugt her som politisk flygtning, og sandsynliggør rigtigheden heraf, må politiet dog ikke afvise ham, men skal snarest forelægge spørgsmålet for justitsministeren til afgørelse. En sådan udlænding kan kun udvises efter justitsministerens beslutning.“

„§ 7. En udlænding har ret til at forblive her i landet, indtil der foreligger afgørelse med hensyn til hans ansøgning om opholdstilladelse.

Stk. 2. Afslag på ansøgninger om opholdstilladelse og beslutninger om udvisning skal indeholde en frist for udrejse. Denne frist må bortset fra påtrængende tilfælde ikke være kortere end 15 dage, eller hvor opholdstilladelse tidligere har været meddelt, 1 måned. Afgørelsen skal endvidere indeholde meddelelse om reglen i stk. 3, 1. pkt.

Stk. 3. Hvis udlændingen inden 3 dage efter at afgørelsen er meddelt ham, indbringer denne for justitsministeren eller anmoder politiet herom, har han dog ret til at forblive her i landet, indtil justitsministerens afgørelse foreligger. Såfremt politiets afgørelse opretholdes, skal der fastsættes en ny frist for hans udrejse efter reglerne i stk. 2.“

3. § 9, sidste pkt. affattes således:

„Afgørelse træffes af den politimyndighed, der af justitsministeren er bemyndiget dertil.“

Gældende formulering.

særlig tilladelse drive selvstændig erhvervsvirksomhed her i landet eller herfra virke som repræsentant (handelsrejsende) i udlandet. Afgørelse træffes af justitsministeren eller af den politimyndighed, han dertil bemyndiger.

§ 10. Ved aftale med fremmede regeringer kan der træffes bestemmelser om gensidige lempelser i reglerne om opholdstilladelse og arbejdstilladelse.

§ 16. Overtrædelser af denne lov eller de i medfør af samme givne bestemmelser straffes med bøde, hæfte eller under skærpende omstændigheder med fængsel indtil 6 måneder.

Stk. 2. Med samme straf anses den, som

6) overtræder tilhold, der er givet i medfør af § 7 eller af den tidligere gældende udlændingslovgivning.

Forslaget.

4. § 10 affattes således:

„**§ 10.** Ved aftale med fremmede regeringer eller ved bestemmelser fastsat af justitsministeren kan der ske lempelser i reglerne om opholdstilladelse og arbejdstilladelse i forhold til visse lande.“

5. I § 16, *stk. 2, pkt. 6*, ændres „§ 7“ til „§ 5“.